

Prvá kapitola
UNÁŠANÝ VLNAMI

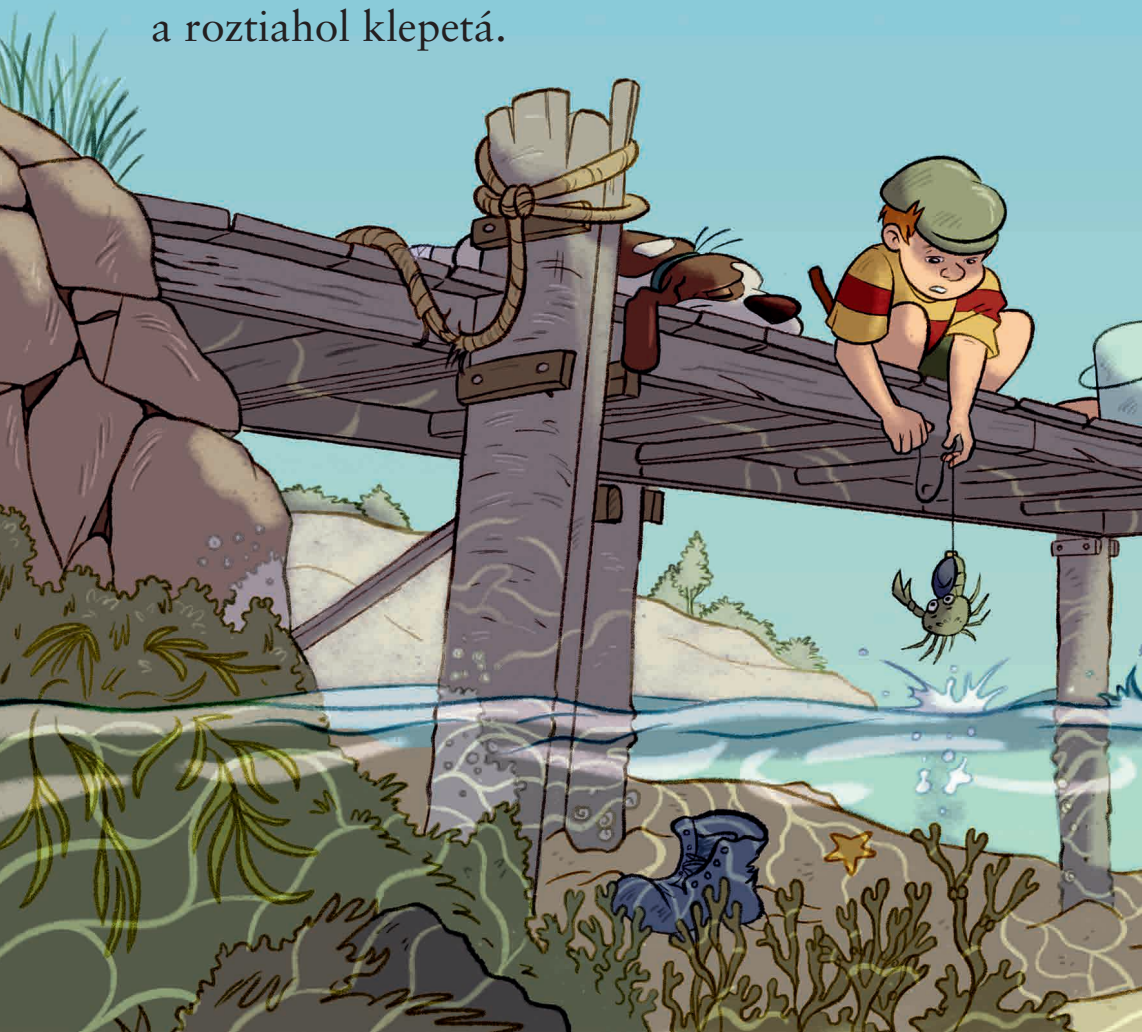
Bol krásny letný deň. Na prenikavo belasej oblohe sa len sem-tam objavil ľahký obláčik. Bolo horúco, no povieval slabý vánok, takže nebolo dusno.

Tiril s Oliverom ležali na móle a chytali kraby. Osmo sa usalašil vedľa nich a unave-
ne odfukoval.

Cez priezračnú vodu dovideli na rozlá-
mané mušle pripevnené k štipcom, ktorými
boli zakončené šnúry, čo držali v rukách.
Všimol si ich aj veľký krab a rýchlymi
krôčikmi k nim zamieril, bokom – ako to

kraby robia. Kúsok od Oliverovej návnady zastal a chytil klepietkom úlomok mušle.

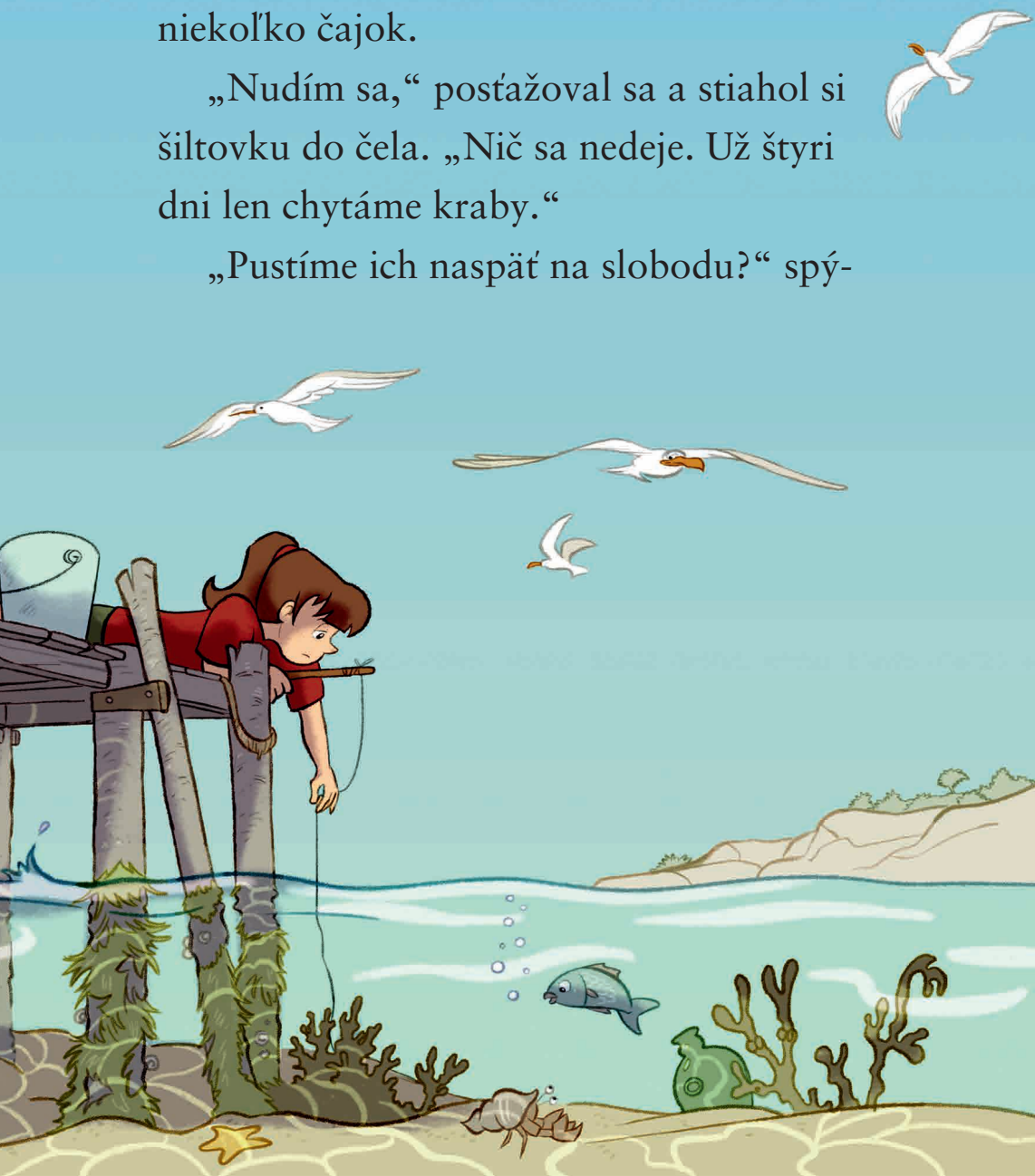
Oliver ho vytiahol. Už ich ulovil štrnásť, no ani jeden nebol taký veľký ako tento. Striasol ho zo štipca do vedra k ostatným a sledoval, ako po chvíli lozenia znehybnel a rozťahol klepetá.

Oliver si ľahol na chrbát a zažmurkal do slnka. Vysoko nad nimi poletovalo v kruhu niekoľko čajok.

„Nudím sa,“ postážoval sa a stiahol si šiltovku do čela. „Nič sa nedeje. Už štyri dni len chytáme kraby.“

„Pustíme ich naspäť na slobodu?“ spý-

tala sa Tiril a aj ona vytiahla z vody svoju udičku.

„Áno, pusti ich,“ odvetil Oliver spod čiapky. „Aby sme ich mohli zajtra znova pochytať.“

Tiril vstala, zobrala do ruky vedro a vytriasla ho ponad okraj móla do vody. Chvíľu sledovala, ako kraby miznú v chumáčoch rias na dne, až potom zodvihla pohľad. Slnko bolo vysoko a tenká, sivá línia, ktorá oddeľovala more od oblohy, sa v horúcom vzduchu chvela.

Na mori sa pohojdával akýsi čln.

Zdalo sa, akoby v ňom nikto nebol a vyzeralo to, že vlny si s ním robia, čo sa im zachce. Unášali ho.

„Zvláštne,“ zamrmlala a položila prázdne vedro na mólo.

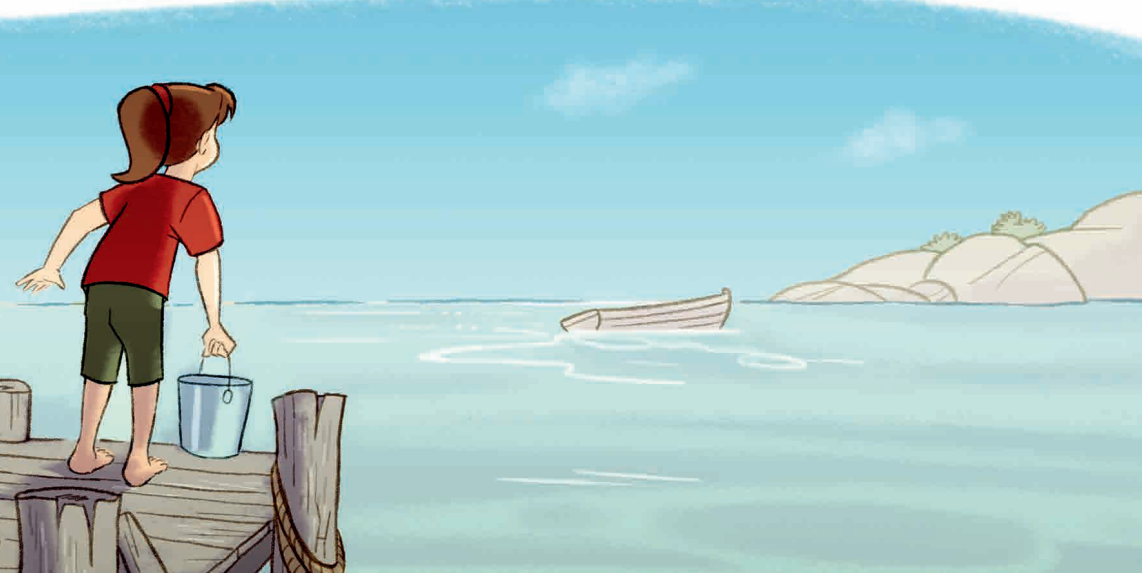
„Čo je zvláštne?“ spýtal sa Oliver a posunul si šiltovku vyššie.

„Ten čln, tamto,“ vysvetlila Tiril a ukázala prstom.

Oliver si sadol. Od fjordu sa odrážali slnečné lúče a oslepovali ho.

Prižmúril oči a zahľadel sa na čln.

„To je zvláštne,“ prikývol. „Je prázdny.“

Stáli na móle a nespúšťali oči z člna, čo sa k nim blížil. Zletela naň čajka a usadila sa na korme.

„Zrejme sa uvoľnilo lano, ktorým bol priviazaný...“ zauvažovala nahlas Tiril. „... azda k nejakej lodi alebo k mólu.“

„Možno,“ súhlasil Oliver, no zahryzol si pochybovačne do pery.

Čln bol teraz ani nie päťdesiat metrov od móla. Čajka, čo sedela na jeho okraji, vzlietla a zamierila k brehu. V tej chvíli zakryl slnko biely oblak. Farby zmatneli, zavanul vietor a Tiril nevdojak striaslo.

„A čo ak na palube predsa len niekto je,“ poznamenal Oliver. „Možno ho len nevidíme, možno leží na dne člna.“

Druhá kapitola **PRIVIAZANÝ**

Oliver si vyzul topánky, vyzliekol tričko a nechal si na sebe len šortkové plavky.

„Čo chceš spraviť?“ spýtala sa Tiril.

„Idem poň,“ odvetil, spravil pár krokov dozadu, aby sa mohol rozbehnúť a skočiť do vody.

Osmo sa na čľupnutie zobudil a ostražito zodvihol hlavu.

Oliver bol dobrý plavec. Rýchlymi pravidelnými zábermi sa blížil k člnu a keď bol asi desať metrov od neho, ponoril sa pod vodu. Osmo sa rozkňučal, ale upokojil sa,

keď sa Oliver znova ukázal nad hladinou. Hneď vedľa člna. Chytil sa okraju, vyšvihol sa nahor a nazrel dovnútra. Potom sa pustil a otočil sa k Tiril.

„Je prázdny,“ zakričal.

